

بعد چون بیت شامی رسیدند حضرت خوجه حضرت علی
ایشان را بخدمت خواجہ یوسف ہمدانی علیہ الرحمہ بردند و شیخ
بزرگوار در حضور خوجه حضرت علی ملقبین ذرا دل بخوجہ علی
قدسی گفتند و خوجه حضرت علی سلم ایشان را بخوجہ یوسف ہمدانی
رحمہ اللہ علیہم سپردند و برابر چند کہ حضرت خوجه گفتند آن است
جاناب ہم از ذکر تو خاموش میماند یا تو خاطر فراموش می
پرجا ز شایستگی حدیثی گویند: ذرات وجود در هر کوفتی
آنی تو که از نام تو مبارک عشق: و زمان تمام تو مبارک عشق
عاشق شود آہن کہ بگویند گذردن: گویند در و بزم تو مبارک عشق
جاناب تو تا چند اندوہ چشم: این بار کاران حول کوه غم
دلدارا که تویی در دلداره منم: اینوہ کشم از تو و اندوہ کشم
دین کونہ کہ جلوہ آن دل او کند: عاشق ز بل جکونہ بریز کند
و بیادست سلامت کک در کوشم: لیکن بادی کہ چشم تیر کشد
عقل شب کہ حوجہ بزرگ قدسی در حوزہ صاحب شستہ بودند
و بخدا کہ عالم لای مشغول بودند در میان مراجعہ خوجه علیہ الرحمہ

الرحمہ سرد در کربان نفل فرود کشیدند و سپہ سالار سپہ و الحقا و شام
اصحاب جملہ گوش ہوش را بجمت استماع الفاظ جان بردار شیخ
مردان استند تا حوجہ خواجہ ہند فرج حوجہ فرمودند ایسا الالو
مستعد باشند کہ لوای دولت و کوس سعادت مرد مردان
بسوا اما رحمہ اللہ علیہ بخلوت نوازش در آمدت و عین
و جان زمان بنویسند و نہر جان صدیق در وین خویسند
رسید و شجوع بنرف و بخت شرف خوانندش در و در اتنا
این کلمات چنین گفتند کہ کیت در میان کہ خدمت مساوی
بر میان بر بندد و بکس از آن جمع جواب نداد چون نظر افکند
و باطن خوجه بزرگ و کس کہ بخوجہ صدیق افتاد و لاجرم از بر قدم
ساحت و از کاران میان آمد و گفت اگر اجازت حوجہ شود
بندہ ضعیف بندہ کہ آن صاحبی در لتان بین مطر مخدوم خانگی
خواجہ رحمان علیہ دعا و چیز بار کردند و گفتند ای فرزند
از ما کجای این مقدار وزن بگیر و حال انشا لا اله الا قدیم
مفودند بعد استاموز و نہ را از لطمہ برون آوردند